

Նարեկացի ժողովրդական նվագարանների համույթ

NAREGATSI

Folk Instruments Ensemble

Քամանչա
Kamantcha
Kamancha

Դափ
Tambour de basque
Dap

Սազ
Saz

Դուդուկ
Doudouk

Քիլլ
Peloul
Bloul

Քանոն
Kanone
Kanon

Սանթուր
Santhour
Santur

Թառ
Tar

Ուդ
Oud

Շվի
Chvi
Shvi

Դհոլ
Tambourin
Dhol

Ներածական

Գործիք բառը ըստ սահմանումի կ'արտայայտե միջնորդի, միջոցի նշանակություն: Այդ հասկացողությամբ, հայկական երաժշտական ավանդական գործիքները... գործիքներ չեն: Որովհետեւ իրենք են երաժշտությունը: Իրենք են ավանդությունը: Իրենք են հայն ու հայությունը: Մեկ խօսով, իրենք են հնչյունը:

Փաստը անոնց անուններուն մեջն է արդեն: Այդ անուններու արտասանումը միայն, համապատասխան ձայնով եւ հնչականությամբ, կը հանդիսանայ արդեն ինքնին երաժշտություն: Ներդաշնակ ոգեկոչում, մեղեդիական պատգամ, խորհրդավոր ու առանձնաշնորհեալ, գաղտնիմաստ համերգ մը՝ թառ, տուռուկ, սագ, բլուլ, քամակա... Բառային համառուագ մը ինքնին: Փորձը կատարեցեք իսկապես, հնչեցեք ու հնչեցուցեք այս բառերը, մեղմ, հանդարտ եւ ներշնչուած շեշտով մը: Փորձեցեք, եւ կը տեսնեք: Անելի ճիշտ՝ պիտի լսեք: Պիտի հասկնաք:

Այս իլրայատուկ եւ ինքնատիպ գործիքները մեզի հասած են ժամանակներու խորքերեն... Հայերը անոնց առաջին արձակողներն ու պահողները եղած են, տիեզերական տարողությամբ: Անոնք որպես պարտականություն այդ հնամենի գործիքները կը պահեն ու կը պահպանեն, կը պահեն ողջ ու կենդանի, զանոնք այսպես անվերջ վերապրեցնելով եւ վերապրեցնելով... Ինչպես որ իրենք գոյատևած են ու կ'ապրին տակաւին: Անիկա մաս կը կազմէ իրենց կոչումին, իրենց համաշխարհային եւ մշակութային անհուն առաքելութեան՝ ի սպաս Գեղարուեստին ու Մարդկության:

Սակայն միայն պահպանումը չէ նպատակը: Ծանապարհը դեռ շատ հեռու է աւարտել: Հեռուներեն, շատ հեռուներեն հասնիլ, եւ այնտեղէն անդադար վերադառնալ նոյնիսկ, չի նշանակեր գոյնալ միայն շնորհիւ անցեալին, որքան որ ալ հին - սակայն ընդմիշտ յիշատակելի - ըլլայ այն: Որովհետեւ այս համառուագը կը մերժէ մնալ անաւարտ: Ինչպես նաեւ չ'ընդունիր վերջ գտնել: Այսպես, ամեն առիթի, ան տակաւին նոր կը սկսի, ու դարձեալ կը վերսկսի:

Այս ըմբռնողությամբ է որ հայկական երաժշտական ավանդական գործիքները միայն միջնորդներ չեն, չէզոք ու կախեալ միջոցներ, որոնց միակ օգտակարությունը արտայայտել պիտի ըլլար ստեղծագործություններ, այլ անոնք իրենք իրենց կը հանդիսանան արդեն եական հաստատում մը, դիտաւորություն եւ պատգամ:

Եւ այսպէս, ամենահին ժամանակներէն եկող այս երաժշտական գործիքները այժմ կը գտնուին մանուկներու եւ պատանիներու ձեռքերուն մէջ, մատներուն տակ եւ շուրթերուն վրայ: Որպէսզի անոնք տիրանան անոնց, անոնց ներշնչեն նոր շունչ, եւ զանոնք վերանորոգեն, դարձնելով ու նորէն արտադրեն ու ներկայացնեն աշխարհին: Թէ՛ որպէս գործիք եւ թէ՛ որպէս իմաստ:

«Նարեկացի» Ժողովրդական անանդական նուագախումբի այդ մատղաշ ու օժտեալ անդամները ձեզի համար կը նուագեն ահա, այս խտասալիկին վրայ...

Եւ կապն ու շաղկապումը այսպէսով կ'ամփոփջանան, անգամ մը եւս կը հաստատուին, բազմահագարամեայ անցեալին եւ յաւերժական նպագային միջեւ... Վերածնունդը, Հաղորդումը կը կատարուին երաժշտութեամբ, որովհետեւ երաժշտութիւնը անմահ է, բացարձակ եւ անժամանցելի:

Սայաթ-Նովան, Կոմիտասը եւ միւս բոլորը անպայման հպարտ պիտի ըլլան այս երեխաներով: Եւ անգամ մը եւս ապահով պիտի զգան...

Հայրուկ Շամլեան

‘Նարեկացի’ ժողովրդական նվագարանների համույթ

‘Նարեկացի’ ժողովրդական նվագարանների համույթը ստեղծվել է 2008թ. օգոստոսի 27-ին: Այս նախագծի համար հիմք նախապատրաստվել էր դեռևս 2005թ. մարտից, երբ ճանաչված երաժիշտ Արա Գևորգյանի նախաձեռնությամբ և բարերար Ալֆրեդ Թերզիբաշյանի աջակցությամբ ‘Նարեկացի’ արվեստի միությունը կազմակերպեց թառի և քամանչայի անվճար դասընթացներ: Ծրագրին օժանդակել են նաև Սևակ Արծրունին, Տիրան և Պիեռ Բարդադյանները: Երեք տարի տևած դասընթացների ընթացքում կազմակերպվեցին նաև համերգներ: Արդյունքում ծնվեց երաժշտական նոր նախագծի գաղափարը. կազմվեց համույթը, որը պատանի երաժիշտներից բացի, ունի նաև երգիչ-կատարողներ: Համույթի անվանումը ընտրվեց ‘Նարեկացի, քանի որ համույթը կյանք էր ստացել ու որոշակի ճանապարհ անցել ‘Նարեկացի’ արվեստի միության հոգատար հարկի ներքո և օժանդակությամբ:

‘Նարեկացի’ համույթի գեղարվեստական ղեկավարը ճանաչված թառահար Յուլիա Սահակյանն է: Համույթի սաները մասնակցում են նաև ժողովրդական երաժշտական գործիքների պատրաստման դասընթացներին: Համույթի հիմնական նպատակն է հայկական նվագարանների հանդեպ սեր եւ հետաքրքրություն առաջացնել երիտասարդ երաժիշտների մոտ, ովքեր ավագ սերնդի փորձն ու գիտելիքները ժառանգելով՝ նոր շունչ ու կյանք կտան դրանց՝ նպաստելով ոչ միայն հայկական նվագարանների, այլև ազգային մշակույթի պահպանմանն ու զարգացմանը:

Համույթը առաջին անգամ ելույթ ունեցավ իր ստեղծման օրը՝ 2008թ-ի օգոստոսի 27-ին, ‘Հայաստանում լիբանանյան օրեր’ նախագծի բացման ժամանակ, այնուհետև հաջորդեցին համերգներ Երևանում, ՀՀ մարզերում եւ Արցախում՝ Գորիս, Սիսիան, Սևան, Ստեփանակերտ, Շուշի և այլն: 2009թ. ‘Նարեկացի’ համույթի երաժիշտները մասնակցեցին տարբեր մրցույթների՝ ‘Ազգային նվագարանների եւ ժողովրդական երգի անհատ կատարողների հանրապետական 3-րդ մրցույթ’, ‘Վերածնունդ’ միջազգային մրցույթ-փառատոն’: Պատանի երաժիշտներից մի քանիսն արժանացել են տարբեր կարգի մրցանակների:

Երաժիշտներ

Աշոտ Ղազարյան (բանանգ),
Հովհաննես Խաչատրյան (թառ),
Չարեհ Գալստյան (թառ),
Միհր Անտոնյան (շվի),
Տաթև Ավջյան (բանոն),
Կատարինե Գալստյան (սագ),
Նորայր Գափոյան (դուդուկ),
Ստյոպա Սարգսյան (սանթուր),
Ստեփան Տեր-Ղևոնդյան (դափ),
Մերի Եվանեսյան (ուդ),
Լևոն Հարությունյան (դիդ),
Գոհար Մարտիրոսյան (երգչուհի),
Եվա Ստեփանյան (երգչուհի),

Սիփան Արծրունի (դիդ),
Մարիամ Միրզոյան (ուդ),
Նարեկ Մնացականյան (դուդուկ),
Աննա Մանասերյան (բանոն),
Գրիգոր Զարտաշյան (բլու),
Էդգար Ամարյան (դուդուկ),
Սիրանուշ Արշակունի (թառ),
Ալեքսանդր Սահակյան (սուր թառ),
Աշոտ Միրզոյան (թառ),
Սուսաննա Մանասերյան (բանոն),
Մադլենա Գալստյան (երգչուհի),
Անուշ Ստեփանյան (երգչուհի),
Ժորժիկ Սարգսյան (երգիչ)

գեղարվեստական ղեկավար՝ Հովիկ Սահակյան

Հովիկ Սահակյան - Hovik Sahakyan

՝Նարեկացի՝ ժողովրդական նվագարանների համույթի գեղարվեստական ղեկավար

համույթի գեղարվեստական ղեկավարը հայտնի թառահար Հովիկ Սահակյանն է։ Ծնվել է 1956թ. ապրիլի 20-ին ՀՀ Գեղարքունիքի մարզի Վարդենիս քաղաքում։ 1966.- 1971թթ. սովորել է Վարդենիսի երաժշտական դպրոցում, 1973 -1979թթ՝ Ռ. Մելիքյանի անվան երաժշտական ուումնարանում։ 1976-1979թթ. աշխատել է Հայաստանի ժողովրդական գործիքների պետական նվագախմբում՝ որպես առաջին թառահար։ 1979թ. ընդունվել է Երևանի Կոմիտասի անվան պետական կոնսերվատորիա, որն ավարտել է գերազանցությամբ՝ որպես թառահար և ժողգործիքների նվագախմբի դիրիժոր։

Հ. Սահակյանը զբաղվել է նաև մանկավարժական գործունեությամբ, Հայաստանում և արտերկրում բազմիցս մասնակցել է երաժշտական փառատոների և արժանացել տարբեր մրցանակների։

2008թ-ից ՝Նարեկացի՝ համույթի գեղարվեստական ղեկավարն է։

Directeur artistique de l'Ensemble d'instruments de musique populaires «Naregatsi»

Hovik Sahakyan, joueur de tar de renom, est le directeur artistique de l'Ensemble d'instruments de musique populaires Naregatsi». Il est né le 20 avril 1956 à Varténis, dans la région de Kéghargounik. De 1966 à 1971, il complète ses études secondaires à l'école musicale de Varténis, et de 1973 à 1979, ses études de second cycle au l'institution musicale R. Mélikian. De 1976 à 1979, il se joint à l'Orchestre d'État des instruments populaires d'Arménie, à titre de premier joueur de tar. En 1979, il entre au Conservatoire d'État d'Érevan, où il termine sa formation avec mention d'excellence, et obtient ainsi son diplôme officiel de joueur de tar et de chef d'orchestre d'instruments de musique populaires.

H. Sahaguan a aussi des activités pédagogiques à son actif. Il a également participé à de nombreux festivals, tant à l'Arménie qu'à l'étranger, et a mérité plusieurs prix.

Il est le directeur artistique de l'Ensemble d'instruments de musique populaires «Naregatsi», depuis 2008.

Artistic Director, Naregatsi Folk Instruments Ensemble
Born on April 20th, 1956, in the city of Vardenis, Gegharkunik region, Armenia

1966-1971: Studied at musical school of Vardenis

1973-1979: Studied at R. Melikyan musical college

1976-1979: First "tar" player at Armenian State Folk Instruments Ensemble.

1984: Graduated from Yerevan State Conservatory after Komitas, Faculty of Instrumental Performance (Tar) and Orchestral Conducting and received a diploma with honors.

2008 to Present: Artistic Director of the Naregatsi Folk Instruments Ensemble

Throughout his career, Hovik Sahakyan has been involved in pedagogical activities.

As a professional musician, he has participated and has been awarded prizes at various musical festivals in Armenia and abroad

‘Նարեկացի’ Արվեստի Միություն

‘Նարեկացի’ արվեստի միությունը (ՆԱՄ) հասարակական կազմակերպություն է՝ որը ստեղծվել է հայ մշակույթի զարգացման ու տարածմանը ծառայելու նպատակով: Այն հիմնադրվել է 2004թ., գործում է Նյու Ջերսիում (ԱՄՆ), Երևանում և Շուշիում (Հայաստան):

ՆԱՄ-ը կազմակերպում և իրականացնում է մշակութային տարբեր նախագծեր և միջոցառումներ՝ ներառյալ բազմաթիվ ցուցահանդեսներ, երաժշտական միջոցառումներ, թատերական ներկայացումներ, ֆիլմերի ցուցադրում, գրքերի շտրիհանդեսներ և մասնագիտական դասընթացներ:

Բոլոր ծառայությունները արվեստագետներին տրամադրվում են անվճար, և միջոցառումների մուտքն ազատ է լայն հասարակության համար: Իր գործունեության ընթացքում ՆԱՄ-ը նաև իրատարակել է մի շարք գրքեր, ալբոմներ, ձայնային և պատկերային խտասպիկներ (CD և DVD), ստեղծել հատուկ կայքէջեր արվեստի տարբեր բնագավառի գործիչների մասին:

ՆԱՄ-ը առաջնորդվում է բարեգործական հիմունքներով՝ միշտ կարևորելով մշակութային և մարդկային մաքուր արժեքները:

www.naregatsi.org

Հայկական ժողովրդական նվագարաններ

Շվի

Շվին փողային ժողովրդական երաժշտական գործիք է: Հայտնի է դեռևս վաղեմի ժամանակներից: Հիմնականում եղեգնից կամ ծիրանենու փայտից պատրաստված սնամեջ փող է, որը երեսի կողմից ունի յոթ ձայնանցք, հակառակ կողմից՝ մեկ: Ձայնը թեթև է ու լուսավոր: Որոշ շրջաններում ունի դավալ անունը /օրինակ՝ Շիրակում/:

Այսօր շվին ապրում է համերգային և բեմական հարուստ կյանքով: Ունի տեմբրային գունեղություն և, տեխնիկական հարուստ հնարավորությունների շնորհիվ, կարող է կատարել ինչպես ժողովրդական ստեղծագործության տարբեր նմուշներ, այնպես էլ՝ դասական ստեղծագործություններ:

Դուդուկ

Աշխարհահռչակ կոմպոզիտոր Արամ խաչատրյանը գրել է. «Դուդուկը միակ գործիքն է, որի նվագն ինձ ստիպում է լաց լինել»:

Դուդուկը հայ մարդու ուրախության ու տխրության թարգմանն է: Մեծ արտահայտչականությամբ է օժտված այդ նվագարանը: Դուդուկի ձայնը ջերմ է, խիստ մարդկային, հյուրեղ ու լիարյուն: Այն Հայաստանում տարածված էր դեռ հեթանոսական ժամանակներից, թերևս՝ փող՝ անվանմամբ:

Դուդուկն այսօր մեծ հետաքրքրություն է առաջացրել աշխարհի մասնագետ երաժիշտների և կոմպոզիտորների շրջանում հայ վարպետների կատարողական բարձր վարպետության շնորհիվ: Դուդուկի հայ վարպետները բազմաթիվ են՝ Լևոն Մադոյան, Վաչե Հովսեփյան, Ջիվան Գասպարյան, Մկրտիչ Մալխասյան և ուրիշներ:

Բլուլ

Հնագույն ժամանակներից հայկական հովվական բնույթի մեղեդիներում նշնակալից դեր է ունեցել բլուլը: Մ.թ.ա. 5-րդ կամ 6-րդ դարերի վաղեմություն ունեցող ինն նմուշներ են հայտնաբերվել Գառնիում և Դվինում:

Սնամեջ բաց արևգի ընտանիքին պատկանող փայտե փողային նվագարան է: Օժտված է մեղմ, թավշյա տեմբրով: Մենսևիվագային նվագարան է, որով կատարում են հովվական բնույթի մեղեդիներ և քնարական նվագներ:

Կոմիտասը բլուլը նույնացնում է սրինգին. տարբերությունն առավելապես արտաքին է:

Թառ

Տարածված է Իրանում, Հարավային Կովկասում և Միջին Ասիայում: Զաղաքային երաժշտական կենցաղի այն նվագարանն է, որի ճակատագրի մեջ հայերի ներդրումը չափազանց մեծ է: Արևելյան երաժշտության պատմությանը հայտնի են հայազգի փայլուն թառահարների անուններ՝ Աղամալ Մելիք-Աղամալյան, Բալա Մելիքյան, Արսեն Յարամիշյան, Սաշա Թաթխանյան, Սամսոն Կարապետյան և ուրիշներ: Հայ երաժիշտները մեծ դեր ունեն Մերձավոր Արևելքում թառի կատարողական արվեստի զարգացման գործում:

Սազ

Լարային կամիթային նվագարան է: Սազը սիրված նվագարան է հատկապես գուսանների ու աշուղների շրջանում, այսինքն՝ հնագույն ծագում ունի: Երաժիշտ-ֆոլկլորագետ Սպ. Մելիքյանի վկայությամբ՝ «ստետուն ման եկող աշուղները սազով ու թամբուրով փառաբանում էին իրենց նախնայաց հերոսներին»: Սազը նվագում են ոսկրե կամ եղջյուրե կնեստոցով՝ բոլոր լարերին միաժամանակ հարվածելով, ուստի մեղեդին շարունակ ուղեկցվում է ներդաշնակ և գունեղ ֆոնով: Տեմբրը զրնգուն է, բայց փափուկ:

Ուդ

Հայաստանում տարածված ու սիրված ժողովրդական նվագարանների շարքում իր ուրույն տեղն ունի ուդը: Լարային-կամիթային նվագարան է: Հայտնի է 9-րդ դարից: Ուդը գեղեցիկ է իր արտաքինով և ձայնի մեղմ հնչողությամբ, թավշյա տեմբրով: Հնչյունածավալը՝ 3 օկտավա: Ուդը նույնպես մենակատարային ու նվագախմբային նվագարան է: Այն մեծ տարածում է ունեցել հատկապես Արևմտյան Հայաստանում:

Զանոն

Զանոնը ժողովրդական լարային կամիթային նվագարան է: Հայերին ծանոթ է դեռևս միջնադարից: Այն մենակատարային և անսամբլային նվագարան է: Զանոնի ձայնը բնութագրում են իբրև արծաթահնչյուն:

Ջամանգա

Ջամանգան հայտնի է հայերին, թերևս, 8 -13-րդ դարերից (վկայությունն են այդ դարերից մեզ հասած մանրանկարչության նմուշները): Ժողովրդական լարային-աղեղնային նվագարան է: Գեղեցիկ, փափուկ տեմբրի և տեխնիկական բազմազան հնարավորությունների շնորհիվ՝ մենանվագային և անսամբլային նվագարան է: Ունի նուրբ, հոսուն, երգեցիկ ձայն: Աշուղների սիրելի նվագարաններից է. քամանչա և նվագել Սայաթ-Նովան:

Դիոլ

Հարկանային(հարվածային) երաժշտական նվագարան է: Հայերի մոտ, հիմնականում կիրառվել է որպես ռազմի նվագարան: Թեև դիոլը հիմնականում նվագակցող նվագարան է, սակայն մեծ է դիոլի դերն անսամբլային կատարողական արվեստում: Դիոլը կարող է ուղեկցել թե փողային, թե լարային նվագարաններին:

Դափ

Հարվածային երաժշտական նվագարան է: Հայերի, ինչպես և կովկասյան մյուս ժողովուրդների շրջանում դափերն անսամբլային նվագարաններ են: Իր բազմազան ձևերով ու անվանումներով կիրառվել և կիրառվում է թե Արևելքի, թե Արևմուտքի ժողովուրդների կենցաղում:

Սանթուր

Տարածված է Հարավային Կովկասում և Մերձավոր Արևելքում: Նման է Արևելյան եվրոպայում կիրառվող ցիմբալին: Մենակատար և անսամբլային նվագարան է: Ջանտի նման՝ այս նվագարանը բազմալար է՝ 2 օկտավ հնչյունաձավալով: Ձայնը մաքուր է, բյուրեղացված, ձգվող:

1. **Առավոտ լուստ** - գրի է առել երաժշտագետ Չավեն Թագակյանը 1970թ.-ին Ջավախքի Ախալբալաքի շրջանի Տուրոցխ գյուղում ապրող 1900թ. ծնված Հովհաննես Շահբալյանից:

2. **Հայկական ժողովրդական շուրջպար** - տարածված է եղել պատմական Հայաստանի Մեծ Հայքի տարածքում:

3. **Քանի վուր ջան իմ** - Սայաթ-Նովան ուշ միջնադարի մեծանուն հայ բանաստեղծ-աշուղ է: Ծնվել է Թիֆլիսում: Մեզ է հասել Սայաթ-Նովայի ավելի քան 230 խաղ: Իբրև սիրերգու՝ Սայաթ-Նովան գեղեցիկի ու կատարյալի երկրպագու է, ամենանվիրական ու նրբին զգացումների արտահայտիչ: Նա գրական նորարար է, սիրո և արդարության քարոզիչ, բանաստեղծ, երգիչ, երգահան ու նվագածու՝ միաժամանակ:

4. **Բաղդադյուլի** - մենապար է, ունի մի քանի տարատեսակներ: Դրանցից մեկը գրի է առել Ալեքսանդր Թաղևոսյանը:

5. **Մշո գելենն** - ազգագրական երգերի շարան:

6. **Ով դու գուսան** - 20-րդ դարում ապրած աշուղ Աշուտի երգերից:

7. **Ղափամա** - ժողովրդական երգ: Ապարանի տարածքից գրի է առել Թաթուլ Ալթունյանը:

8. **Արի ինձ անգաջ կալ** - Սայաթ-Նովա

9. **Թառլան-թառլան** - երգը գրվել է աշուղ Շերամի /Գրիգոր Տայլանի/ կողմից: Շերամ անունը դրել է մեծանուն հայ բանաստեղծ Հովհաննես Հովհաննիսյանը:

10. **Շուշիկի** - ըստ Կոմիտասի՝ Վաղարշապատի եղանակ, հայ գեղջկական պար է մեկ կամ երկու հոգու համար:

11. **Հայկական ժողովրդական երգերի շարան** - կազմված է տարբեր հայկական ժողովրդական երգերից:

12. **Չուռնի տրևգի** - ամբողջ Հայաստանում տարածված տղամարդու մենապար:

Գործիքավորումը՝ Հովիկ Սահակյանի:

Préambule

Dans la mesure où, par définition, le terme instrument a un sens intermédiaire, voire la signification d'intermédiaire, d'outil ou de moyen, les instruments de musique arméniens traditionnels n'en sont pas. Car ils sont la musique. Ils sont la tradition. Ils sont l'Arménien. Ils sont le son, en somme.

La preuve en réside dans leurs noms mêmes. Surtout en arménien, la seule prononciation combinée de leurs noms, avec la voix et l'intonation appropriées, constitue déjà de la musique en soi. Une évocation harmonique, un message mélodique, un concert mystérieux, privilégié et codé : tar, doudouk, saz, peloul, kamantcha.... Une symphonie lexicologique en soi. Allez-y, prononcez seulement ces mots, sur un ton doux, serein et inspiré. Essayez, et vous verrez. Vous entendrez, surtout. Vous comprendrez.

Ces instruments musicaux uniques et originaux nous viennent et nous proviennent du fond des âges.... Les Arméniens en sont les premiers émetteurs et dépositaires universels. Et ils se font un devoir de les préserver, de les maintenir en vie, de les faire revivre et revivre.... Tout comme eux ont survécu et vivent encore. Cela fait partie de leur vocation, de leur mission culturelle infinie, au service de l'Art et de l'Humanité.

Mais il ne s'agit pas seulement de conservation. Le chemin est loin d'être terminé. Venir de loin, de très loin, et en revenir sans cesse même, cela ne signifie pas n'exister que grâce au passé, aussi immémorial – mais toujours pleinement mémorable – soit-il. Car cette symphonie refuse de rester inachevée. Tout comme elle n'accepte pas de se terminer. Alors, à chaque occasion, elle ne fait que commencer, et recommencer.

C'est en ce sens que les instruments de musique arméniens traditionnels ne sont pas que des intermédiaires, des outils ou des moyens, visant seulement à exprimer une création, mais qu'ils constituent également une fin et une affirmation en soi.

Et c'est ainsi que ces instruments musicaux des temps les plus anciens se retrouvent aujourd'hui dans les mains, sous les doigts et sur les lèvres de ces jeunes enfants et adolescents, membres de l'Ensemble des instruments de musique populaires «Naregatsi», que vous entendrez jouer pour vous sur ce CD...

Et le lien est ainsi confirmé, encore une fois, entre le passé multimillénaire et l'avenir éternel...
La renaissance, la communion se feront pas la musique, car la musique est immortelle, absolue
et intemporelle.

Sayat-Nova, Gomidas et les autres seront fiers de ces enfants. Et ils seront de nouveau rassurés...

Haytoug Chamlian

Ensemble d'instruments de musique populaires «Naregatsi»

Pour l'Ensemble d'instruments de musique populaires «Naregatsi», tout a commencé lorsque, en 2005, des cours de kamantcha et de tar (instruments de musiques arméniens traditionnels) ont été organisés au centre d'Erevan de l'«Institut des Arts Naregatsi» par le célèbre compositeur Ara Gevorgian et avec le soutien d'Alfred Tirzibashian. Ces cours ont été soutenus également par Sévag Artsruni et Diran et Pierre Bagdadian. L'objectif était de préserver les instruments musicaux arméniens, de les protéger contre l'oubli, en suscitant à leur égard l'intérêt des nouvelles générations. Ainsi, en maîtrisant les particularités de la musique arménienne traditionnelle, et en héritant de l'expérience et des connaissances de leurs aînés en cette matière, ces jeunes allaient insuffler une nouvelle vie à ces instruments musicaux anciens.

Au début, il semblait difficile de prévoir l'aboutissement de ce projet. Ceux qui allaient le réaliser ont fait face au scepticisme. Les normes avaient changé, beaucoup de choses avaient changé dans la vie des nouvelles générations, dans leurs habitudes, dans leur vision... Allaient-ils tenter l'effort du retour aux sources... ?

Les résultats du projet furent cependant impressionnants. Non seulement les jeunes apprentis ont été intéressés par la formation qui leur était offerte, mais ils ont fréquenté les cours avec un enthousiasme particulier, avec passion et dévotion. Plusieurs d'entre eux ont d'ailleurs pris la décision de se consacrer à l'avenir à ce domaine artistique. Le projet a progressivement pris de l'ampleur.

Au terme du programme de cours, en 2008, l'Ensemble d'instruments musicaux populaires «Naregatsi» a été fondé, composé de jeunes musiciens, dont le plus petit est âgé de 6 ans, et les autres ont entre 12 et 22 ans. L'Ensemble musical a été nommé «Naregatsi», car le projet avait pris naissance et avait évolué dans sa phase déterminante, avec beaucoup d'affection et de dévouement, au sein de l'Institut des Arts Naregatsi. Peu de temps plus tard, des chanteurs se sont également joints au groupe.

Le directeur artistique de l'ensemble est le spécialiste de tar de renom, Hovik Sahakyan. En un an seulement, celui-ci a présenté des concerts non seulement dans la capitale Erevan, mais aussi dans d'autres villes d'Arménie: Goris, Sevan, Sissian, Stepanagerd, Shushi. Grâce aux instruments de musique traditionnels les plus variés, doudouk, kamantcha, tar, dap, canon, pelouk, etc., les jeunes musiciens font résonner Gomidas, Sayat-Nova, Cheram, et d'autres célèbres composi-

eurs et troubadours arméniens encore. Plusieurs des musiciens de l'Ensemble ont participé à des concours, et y ont mérité divers prix. Parallèlement à tout cela, les membres de l'Ensemble ont participé à un nouveau programme éducatif, qui consiste à organiser des cours d'apprentissage avec des maîtres artisans, spécialisés dans l'art de fabrication des instruments musicaux.

Liste des musiciens

Achot Khazaryan (kamantcha),
Hovhannès Khachatryan (tar),
Zareh Galstyan (tar),
Mher Antonyan (chalumeau),
Tatev Avagyan (kanone),
Katarine Galstyan (saz),
Norayr Gapoyan (doudouk),
Styopa Sargsyan (tar),
Soussanna Manaseryan (kanone),
Alexandre Saakian (tar),
Achot Mirzoyan (tar),
Gohar Martirosyan (chanteuse),
Eva Stepanian (chanteuse).

Sipan Artsruni (tambour),
Mariam Mirzoyan (oud),
Narek Mnatsakanyan (doudouk),
Anna Manaseryan (kanon),
Grigor Qartachyan (peloul),
Edgar Amsaryan (doudouk),
Siranouche Archakuni (tar),
Meri Evanasyan (oud),
Levon Haroutunyan (tambour),
Stepan Ter-Ghevondyan (dap),
Madlena Galstyan (chanteuse),
Anush Stepanian (chanteuse),
Zhorzhik Sargsyan (chanteur)

Directeur artistique: **Hovik Sahakyan**

L'Institut d'Art Naregatsi

L'Institut d'Art Naregatsi est un organisme privé, fondé par Nareg Hartounian. Le premier établissement de l'Institut a ouvert ses portes dans la capitale de l'Arménie, Erevan, en 2004. Dès 2006, son fondateur décide de faire construire un deuxième établissement dans la région de l'Artsakh (Karabakh), dans la ville de Shushi, un ancien centre culturel arménien. Les objectifs de «Naregatsi» sont de préserver, promouvoir et propager les arts et la culture arméniens, et de contribuer à leur transmission aux nouvelles générations.

L'Institut d'Art Naregatsi propose de nombreux cours d'initiation à la musique, à la danse et à la peinture. Afin de réaliser ses programmes spécialisés, l'Institut met à la disposition des participants de nombreux locaux, du matériel et de l'équipement de qualité, ainsi que les services de son personnel dévoué. L'établissement d'Erevan compte notamment une scène de concert et spectacles, une salle d'exposition, un studio d'enregistrement de musique, une salle informatique et un studio de montage vidéo. L'Établissement de Shushi est également doté de tous les moyens et ressources nécessaires, afin d'y mener des activités culturelles, artistiques et éducatives.

Depuis sa fondation, l'Institut a produit plusieurs livres et publications, des albums, des CD et des DVD, en créant des sites sur Internet consacrés aux multiples artistes de tous genres qu'il a soutenus à tous égards. L'Institut d'Art Naregatsi ne reçoit aucun frais de participation, ni de la part des artistes dont il produit les œuvres, ni des adhérents à ses cours et programmes, ni du public qui assiste à ses spectacles, ses activités et ses représentations.

L'Institut d'Art Naregatsi est une organisation sans but lucratif, entièrement au service des Arts, de la culture, du public, et de toutes les valeurs humaines fondamentales et universelles.

www.naregatsi.org

Instruments

Chevi

Le chevi est un instrument musical à vent, connu depuis les temps anciens. C'est essentiellement un tuyau creux de bambou ou de bois d'abricotier, qui a 7 trous sonores d'un côté et un de l'autre. Le son est léger et lumineux. Dans certaines régions comme par exemple à Shirak, le chevi est connu par le nom "ghaval".

Le chevi a une vie riche en concerts et représentations scéniques. Il a une variété du timbre et grâce à ses capacités étendues, peut interpréter autant les pièces de musique traditionnelles que les compositions classiques.

Doudouk

Le compositeur de renom Aram Khachaturyana a écrit : "Le doudouk est le seul instrument qui m'oblige de pleurer".

Le doudouk est l'interprète de la joie et de la tristesse de l'Arménien. Cet instrument possède une grande puissance d'expression. Le son du doudouk est doux, très humain, savoureux. Il est populaire en Arménie depuis les temps païens, mais plus souvent sous le nom "pogh".

Le doudouk a suscité beaucoup d'intérêt dans les cercles des musiciens et compositeurs professionnels grâce à la performance des maîtres arméniens : Levon Madoyan, Vacheh Hovsepyan, Jivan Gasparyan, Mkrtich Malkhasyan etc. , pour n'en citer que quelques-uns.

Peloul

Le peloul a joué un rôle significatif dans les mélodies des bergers depuis les temps anciens. On a trouvé des vestiges de cet instrument à Garni et Dvine, qui datent du 5ème et 6ème siècles avant Jésus Christ.

C'est un instrument de bois appartenant à la famille de la flûte creuse vide, qui possède un timbre doux et soyeux. C'est un instrument solo avec lequel on interprète les mélodies des bergers et la musique lyrique.

Komitas identifie le peloul à la flûte srink – la différence étant principalement extérieure.

Tar

Le tar est populaire en Iran, en Caucase du Sud et en Asie Centrale. C'est l'instrument de musique urbaine dont le développement est dû en majeure partie aux Arméniens. Les noms des grands musiciens arméniens du tar ont marqué l'histoire de la musique orientale, tels que Aghamal Melik-Aghamalyan, Bala Melikyan, Arsen Yaramishyan, Sasha Tarkhanyan, Samson Karapetyan etc.

Saz

Le saz est un instrument à cordes et à plectre. Le saz est surtout l'instrument préféré des bardes, ce qui démontre ses origines anciennes. Au dire du musicien -folkloriste Sp. Mélikyan "les bardes qui allaient de maison à maison révéraient leurs héros anciens au son du saz et du tambour ". On joue du saz avec un plectre d'or ou de corne en battant toutes les cordes à la fois, et c'est cela qui produit une mélodie ayant un fond varié et harmonique. Le timbre est sonore, mais doux.

Oud

L'oud a sa place unique parmi les instruments traditionnels arméniens. C'est un instrument à cordes et à plectre, connu dès le 9ème siècle. L'oud est beau et a un son doux et soyeux. Son diapason se compose de 3 octaves. L'oud est un instrument solo et orchestral. Il jouit d'une grande popularité surtout en Arménie Occidentale.

Kanone

Le Kanone est un instrument à cordes populaire Il était connu aux Arméniens déjà au Moyen Age. C'est un instrument soliste et d'ensemble. Le son du kanone s'apparente à celui du précieux métal d'argent.

Kamantcha

Le Kamantcha est connu des Arméniens entre les 8ième et 13ième siècles (des exemples de miniatures provenant de ces siècles en témoignent). C'est un instrument à cordes et archet. Grâce à ses différentes possibilités techniques et à son beau timbre doux, c'est un instrument solo et d'ensemble. Il a un son fin, fluide et chantant. C'est l'instrument préféré des troubadours. Sayat-Nova a joué du kamantcha.

Tambourin

C'est un instrument musical de percussion. Il a été employé particulièrement comme instrument militaire. Le tambourin est surtout un instrument accompagnateur, mais le rôle du tambourin est important dans l'exécution artistique des ensembles musicaux. Le tambourin peut accompagner autant les instruments à vent que les cordes.

Tambour de basque

C'est un instrument musical de percussion. Chez les Arméniens, ainsi que chez les autres peuples caucasiens, les tambours de basque sont des instruments d'ensemble. Par ses formes et appellations différentes, il est présent dans la culture des peuples de l'Est et de l'Ouest.

Santhour

Il est répandu au Caucase du Sud et au Proche-Orient. Il ressemble à la timbale utilisée en Europe de l'Est. C'est un instrument soliste et d'ensemble. Comme le kanone, cet instrument est constitué de multiples cordes Le son qu'il produit est clair, ample et cristallin.

Notes :

1. **Aravot Luso** - Ecrite par Zaven Tagaktchian en 1970 ayant comme source Hovhannes Chahbazian, né en 1900, du village de Tourtskh de la région d'Akhalkalak.

2. **Danse populaire arménienne, Shurjpar (ronde)** - a été pratiquée dans le territoire de l'Arménie historique, Mets Hayk

3. **Kani vur djan im** - Sayat Nova est un célèbre poète-troubadour (achugh) arménien de la fin du Moyen Age. Il est né à Tbilisi. Plus de 230 de ses chansons ont survécu jusqu'à nos jours. En tant que chansonnier d'amour, Sayat Nova savait bien exprimer les émotions les plus délicates, la perfection et la beauté. De même, c'est un innovateur littéraire, préconisant l'amour et la justice, un poète, ainsi qu'un chanteur, un compositeur et un musicien.

4. **Baghdagiuli** - danse solo à plusieurs versions. L'une d'entre elles a été rédigée par Alexandre Tadévossian.

5. **Mcho Guelnen** - Série de chansons folkloriques arméniennes

6. **Ov du gūsan** - une des chansons d'achugh Achot, troubadour du 20ième siècle

7. **Ghapama** - chanson populaire. Ecrite par Tatul Altunian de la région d'Aparan.

8. **Ari indz angaj kal** - De Sayat-Nova

9. **Tarlan- Tarlan** - chanson écrite par le troubadour Chéram (Grigor Talian). Il a été appelé Chéram par l'éminent poète arménien Hovhannes Hovhannisian.

10. **Chouchiki** - air de Vagharchapat, danse paysanne arménienne pour une ou deux personnes, élaborée par Komitas.

11. **Série de chansons populaires arméniennes**

12. **Zurni trgui** - danse solo pour homme, pratiquée dans tout le territoire de l'Arménie.

Arrangements par **Hovik Sahakyan**

Preamble

To the extent that, by definition the word instrument has a somewhat interim meaning, that in fact it signifies an intermediary, a tool or a means, the instruments of Armenian traditional music... are not merely instruments. Since they are the music. They are the tradition. They are the Armenian. They are ultimately the sound itself.

The proof resides foremost in their very name. Notably in Armenian, the mere pronunciation of their combined names, with the appropriate voice and intonation, already constitutes music by itself. A harmonic evocation, a melodic message, some kind of a mysterious, privileged and coded concert: tar, doudouk, saz, bloul, kamantcha... A lexicological symphony in its own right. Go ahead and try, just pronounce these names, in a soft, serene and inspired tone. Try it, and you'll see. You will hear, actually. You shall understand.

These unique and original musical instruments have reached us from far, very far away, throughout the confines of times... The Armenians are the initiators of their universal and endless tour, and also their trustees on behalf of the world and all mankind. And they make it their duty to preserve them, to keep them alive, to make them relive, again and again... Just like they have survived and are still living. That is part of their vocation, their infinite cultural mission, their perpetual service and dedication to Art and to Humanity.

But it is not only a matter of conservation. The journey is far from over. To come from the oldest past, and even to go back to and return from it incessantly, does not mean to exist only because of the past, as immemorial – but always memorable – as it is. This symphony refuses to be unfinished. No more than it accepts to be terminated. Thus, at every occasion, it is only beginning, and still beginning again.

It is in this perspective that the Armenian traditional instruments of music are not only intermediaries, tools or means, aiming solely to express a creation, but they constitute also an objective, an affirmation by themselves.

This is why and how these musical instruments of the most ancient times are today in the hands, under the fingers and on the lips of these young children and teenagers, members of the « Naregatsi » Ensemble of Popular Musical Instruments, who will play for you, on this CD...

And the link is thus reconfirmed, one again, between the multi-millenary past and the never-ending future... The Rebirth, the Renaissance and the Communion will emerge on and from the musical path, since Music is immortal, it is absolute and eternal.

Sayat-Nova, Gomidas and the others will be proud of these children. And once again shall they be reassured...

Haytoug Shamlan

The Naregatsi Folk Instruments Ensemble

The Naregatsi Folk Instruments Ensemble was established on August 27, 2008. Its mission is to reawaken the Armenian nation's appreciation of and interest in Armenian folk culture, through the authentic sounds of Armenian folk instruments, melodies, lyrics and even dances of pastoral communities.

The ensemble is based on the original group of young musicians who, for three years prior, had been studying the Tar and Kamancha, two traditionally Armenian folk instruments.

The classes were organized in 2005 by acclaimed Armenian composer Ara Gevorgian, funded by Alfred Tirzibashian and offered at the Naregatsi Art Institute in Yerevan. The program has also been supported by Sevak Arzrouni, Tiran and Pier Bagdadyan. Curious about the origins of these ancient instruments, a number of students also began taking lessons in instrument-making from highly skilled master craftsmen, thus adding further dimension to their musical skills.

Over three years of intensive study, including many recitals and concerts, the group has evolved into a full ensemble under the artistic direction of well-known Tar-player Hovik Sahakyan. The performances not only feature traditional Armenian folk instrumentals, but also vocalists who perform Armenian folk songs drawn from various periods of Armenian history and different regions of the Armenian countryside.

The ensemble's official debut took place in 2008 during the opening ceremony of the "Lebanese Culture Week in Armenia". Later, it performed in the regions of both Armenia and Artsakh, including Goris, Sisian, Stepanakert, Shushi, and Sevan.

In 2009, several of the musicians participated in The Third Traditional Instruments and Folk Song Artists' National Competition and the Veratsnund International Folk Music Festival and were awarded prizes in various categories. The ensemble is planning to perform at future international concerts, festivals and competitions.

Recently, they received an invitation to perform in Lyon, France in April-May of 2010. An initiative of the "Yerkir Europe" organization, the tour will be financed by Region of Rhone-Alpes. Along with live performances, young Armenian and French musicians also will participate in joint master classes.

Musicians:

Ashot Ghazaryan (Kamancha),
Hovhannes Khachatryan (Tar),
Zareh Galstyan (Tar),
Mher Anatolyan (Shvi),
Tatev Avjyan (Kanon),
Katarine Galstyan (Saz),
Norayr Gapoyan (Doudouk),
Styopa Sargsyan (Santur),
Stepan Ter-Ghevondyan (Dap),
Mary Evanesyan (Oud),
Levon Harutyunyan (Dhol),
Anush Stepanyan (Singer),
Zhorzhik Sargsyan (Singer).

Sipan Artsruni (Dhol),
Mariam Mirzoyan (Oud),
Narek Mnatsakanyan (Doudouk),
Anna Manaseryan (Kanon),
Grigor Kartashyan (Bloul),
Edgar Asmryan (Doudouk),
Siranush Arshakuni (Tar),
Aleksander Sahakyan (Solo tar),
Ashot Mirzoyan (Tar),
Susanna Manaseryan (Kanon),
Gohar Martirosyan (Singer),
Yeva Stepanyan (Singer),
Madlena Galstyan (Singer).

Artistic director: **Hovik Sahakyan**

Naregatsi Art Institute

Naregatsi Art Institute (NAI) is a philanthropic, non-profit organization created to preserve and promote Armenian culture around the world and to connect the Armenian people to their national identity through the arts. Founded in 2004, NAI is headquartered in the USA with branches in Yerevan, Armenia and Shushi, Nagorno-Karabagh.

NAI organizes and executes an array of cultural events including exhibitions, concerts, theatrical performances, film screenings, book presentations and master classes in various disciplines of the arts. All these activities have been supported on a philanthropic basis; admission is free of charge so that the living culture is accessible to a cross-section of society.

Over the years, NAI has supported and directly participated in producing many art books, albums, CDs and DVDs and also has created personal web sites for artists of different genres. NAI charitable activities are guided by cultural and humanitarian values.

www.naregatsi.org

Armenian Folk Instruments

Shvi

Shvi is a woodwind instrument with a labium mouth piece, used to play Armenian folk music, and has been known since ancient times. Typically the shvi is used for playing pastoral songs which were traditionally played by Armenian shepherds.

It is mainly a hollow tube, made of cane or apricot tree and has seven sound apertures on the face side and one on the back side.

In some regions, it is called ghaval (for example, in Shirak).

Doudouk (*also known as duduk*)

The worldwide known composer Aram Khachaturian wrote: "Doudouk is the only musical instrument, the sound of which makes me cry".

Doudouk is an instrument which can indeed express both the joys and sorrows of the Armenian people. The sound of doudouk is profoundly expressive, very humanistic, deep and rich. It has been widespread in Armenia since pagan times, known as the "pogh".

Due to the high professionalism of the Armenian masters of doudouk, the instrument at present has sparked great interest among professional musicians and composers from around the world.

The number of the Armenian masters of doudouk is impressive: Levon Madoyan, Vache Hovsepian, Jivan Gasparyan, Mkrtich Malkhasyan, Gevorg Dabaghyan etc.

Bloul

Bloul has been an important part of Armenian pastoral culture for ages, the earliest prototypes were found in Garni and Dvin in Eastern Armenia at archaeological sites dating back to the 5th or 6th century B.C.

Bloul is a wooden wind instrument belonging to the family of hollow open flutes. It has a soft, velvety sound. It is a solo instrument, with which shepherd's have always improvised melodies and lyrical motifs.

Komitas identified bloul with srink.

Tar

Tar is widespread in Iran, the South Caucasus and Middle Asia. It is a musical instrument that evolved from an urban environment and the Armenians have greatly contributed to its development. Armenian brilliant tar players, such as Aghamal Melik Aghamalyan, Bala Melikyan, Arsen Yaramishyan, Sasha Tarkhanyan, Samson Karapetyan, etc., had great influence in the history of near eastern music.

Saz

Saz is a plucked stringed instrument. It is a favorite especially among goosans and ashoughs (troubadors), i.e. it is of ancient origin. As Sp.Melikyan, the folklore musicologist testifies, "going from house to house, ashoughs glorified their heroic ancestors playing saz and dap (tambourine). The instrument is played by means of a bone or fiddlestick striking on all strings simultaneously, providing harmonious background chords to the melody. The timbre is sonorous, but soft.

Oud

In Armenia, oud has a special place among the most popular folk instruments. This is a stringed plucked instrument, known since the IX century. Oud is beautiful both by outward appearance and sound timbre. The chromatic diapason has three octaves. It is both a solo and orchestral instrument. In professionally-played folk music, this instrument is widespread particularly in Western Armenia (nowadays Turkey).

Kanon

Kanon is a folk plucked stringed instrument, familiar to the Armenians since the Middle Ages. Kanon is both a solo and orchestral instrument. The sound of kanon is characterized as silvery.

Kamancha

Kamancha has been known among the Armenians probably since the VIII-XIII centuries (many miniature paintings' dating back to that period attest to it). This is a folk bowed stringed instrument. Due to its beautiful, soft timbre and multiform technical possibilities, it is both a solo and ensemble instrument. It has a gentle, leisurely and tender sound; it is one of the favorite instruments of ashoughs: Sayat-Nova also played Kamancha.

Dhol

This is a percussion instrument. It is mainly an ensemble instrument, which can accompany both wind and stringed instruments. It can, however, occasionally be used in a solo performance, demonstrating its timbre and rhythmic possibilities.

Dap

This is a percussion instrument. In Armenian musical tradition, dap is considered an ensemble instrument. This instrument, with its diverse forms and various names, was and continues to be played by pastoral communities of the East and West.

Santur

This is a multi-stringed-percussion instrument, widespread in the South Caucasus and Middle East. Santur looks like the popular Eastern Europe cymbals (dulcimer). It is both a solo and ensemble instrument. Santur, like kanon, has a chromatic diapason of two octaves. It possesses a crystal, clear sound.

Notes:

1. **Aravot luso** - a folk song written down in 1970 by Zaven Tagakchyan from the 70 year-old Hovhannes Shahbazyan from the Turtskh village in Javakhq.
 2. Armenian folk round dance of Greater Hayk area of historic Armenia.
 3. **Kani vur djan im**, 8. **Ari indz angaj kal** - Sayat Nova is a prominent medieval Armenian poet and ashough (troubadour). He was born in Tbilisi. Over 230 songs written and composed by Sayat Nova have survived and known to us. Sayat Nova always managed to express his innermost sensibilities. Being a lyricist as well as musician, he was also a literary innovator.
 4. **Baghdagiuli** - a solo dance that has several versions. One of them was written down by Alexander Tadevosyan.
 5. **Msho Gelnen** - a compilation of Armenian ethnic songs
 6. **Ov du Gusan** - a song by the 20th century ashough (troubadour) Ashot.
 7. **Ghapama** - a folk song written down by Tatul Altunyan from Aparan region.
 9. **Tarlan-tarlan** - a song by ashough (troubadour) Sheram (Grigor Talyan). He was named "Sheram" by the prominent Armenian poet Hovhannes Hovhannisyan.
 10. **Shushiki** - The Vagharshapat version of an Armenian peasant dance for one or two persons composed by Komitas.
 11. (Sharan) a compilation of Armenian folk songs
 12. **Zurni Trngi** - a solo dance for men that is popular throughout Armenia.
- Arrangements by **Hovik Sahakyan**

1. Առավոտ լուսո - 3:32
Aravot Luso - Aravot Luso
2. Հայկական ժողովրդական շուրջապար - 2:24
Danse populaire arménienne, Shurjpar (ronde) - Armenian folk round dance
3. Քանի վուր ջան իմ - 4:09
Kani vur djan im - Kani vur djan im
4. Բաղդագյուլի - 3:18
Baghdagiuli - Baghdagiuli
5. Մշո գելնեն - 4:28
Mcho Guelnen - Msho Gelnen
6. Ով դու գուսան - 3:44
Ov du Gûsan - Ov du Gusan
7. Դափամա - 2:38
Ghapama - Ghapama
8. Արի ինձ անգաջ կալ - 2:11
Ari indz angaj kal - Ari indz angaj kal
9. Թառլան-թառլան - 2:44
Tarlan-tarlan - Tarlan-tarlan
10. Շուշիկի - 1:21
Chouchiki - Shushiki
11. Հայկական ժողովրդական երգերի շարան - 3:31
(Sharan) Compilation of different Armenian folk songs
(Sharan) Série de chansons populaires arméniennes
12. Չուռնի-տրնգի - 2:48
Zurni Trngi - Zurni Trngui

Ընդհանուր/Total - 37:07 րոպե/minutes/minutes

Ձայնագրությունը՝

‘Նարեկացի’ արվեստի միության ձայնագրման ստուդիայի, Երևան, 2010

Ձայնագրող ռեժիսոր՝ Արմեն Եգանյան

Խմբագիրներ՝ Նահրա Զայրապետյան, Լիլիթ Մելիքյան, Զայրուկ Շամյան

Լուսանկարները՝ Զրայր Բազե Խաչերյանի, Անդրանիկ Սահակյանի, Արազ Արդինեանի

Գեղարվեստական ձևավորում՝ Ժիրայր Իսկենեան, Մարի Մարգարյան

Թարգմանիչներ՝ Միլենա Ներսիսյան, Զայրուկ Շամյան, Զեթի Մանուկյան, Եվա Հակոբյան

Enregistré par/Recorded by Armen Eganyan, aux/at Naregatsi Art Institute studios, Yerevan, 2010

Édité par/Edited by Naira Hayrapetyan, Lilit Meliqyan, Haytoug Chamlian

Photographies par/Photography by Hrayr Hawk Khatcheryan, Andranik Sahakyan, Araz Artinian

Design par/by Jirayr Iskenian, Marie Margarian.

Traductions/Translation: Milena Nersesyan et/and Kathy Manuelian (arménien/Armenian et/and anglais/English), et/and Haytoug Chamlian, Yeva Hakobyan (français)

‘Նարեկացի’ Արվեստի Միություն 2010

www.naregatsi.org

© Copyright by Naregatsi Art Institute

Նարեկացի Արվեստի Միություն

l'Institut d'Art Naregatsi

Naregatsi Art Institute

www.naregatsi.org